Rok 1914.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LI. — Wydana i rozesłana dnia 3. czerwca 1914.

118.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 1. czerwca 1914

o zmianach postępowania w sprawach cywilnych (nowela o uproszczeniu czynności w sądach).

Na zasadzie § 14. państwowej ustawy zasadniczej z dnia 21. grudnia 1867, Dz. u. p. Nr. 141, postanawiam, co następuje:

Artykuł I.

Ustawę o organizacyi sądów zmienia się w sposób następujący:

1. W § 37., l. 2., odpadają słowa „ale to się nie stosuje do samego ustanowienia tych należytości".

2. W § 37. wstawia się pod l. 3. *a* następujące postanowienie:

„3 *a*. Rozstrzygnięcie o żądaniu adnotacyi skargi hipotecznej lub adnotacyi sporu."

3. § 37., l. 6., ma opiewać:

„Orzeczenie o kosztach procesowych i ustalenie zwrócić się mającej kwoty, jeżeli skarga została cofnięta przed pierwszą audyencyą lub na tejże audyencyi albo poza ustną rozprawą."

4. W § 37. wstawia się pod l. 7. *a*, 7. *b*, 7. *c* następujące postanowienia:

„7 *a*. Orzeczenie o oznaczeniu należytości świadków (§ 347. p. c.) i znawców (§ 365. p. c.)."

„7 *b*. Zezwolenie na dobrowolny rozdział, jeżeli z powodu skargi o rozdział poza ustną rozprawą kontradyktoryjną zostanie zawarta ugoda, na podstawie której obie strony zgodnie żądają rozdziału."

„7 *c*. Orzeczenie o kosztach przeprowadzenia dowodu celem ubezpieczenia dowodów i o kosztach przeciwnika wnioskodawcy z powodu udziału w przeprowadzeniu tego dowodu (§ 388. p. c.)."

5. Do § 37. należy dodać następujący ustęp:

„Czynności, wyliczone pod l. 1. do 14., załatwia przewodniczący lub wyznaczony członek senatu jako sędzia samoistny."

6. Do § 50., ustęp 1., należy dodać:

„Jeżeli służbę przygotowawczą odbyto w kraju, w którym niema wyższego sądu krajowego, natenczas można składać egzamin także w sądzie krajowym tego kraju albo, jeżeli takiego sądu niema, w sądzie obwodowym w kraju. Komisya egzaminacyjna składa się w tym przypadku z sędziów i urzędników kancelaryjnych trybunału."

7. Po ustępie drugim § 56. należy wstawić następujący ustęp:

„Do kancelaryi sądowej należy sporządzanie i podpisywanie wykazów, kart wymiaru należytości, kart statystycznych, kart liczebnych, kart karnych i tym podobnych dokumentów, które sąd ma wygotowywać a które służą do celów administracyjnych."

8. Przed ustępem ostatnim § 56. należy wstawić następujący ustęp:

„Kancelaryi sądowej można nadto zlecić przygotowawcze załatwianie i opracowanie wpływu w sprawach pojedynczych oraz sporządzanie referatu uchwały w sprawach ksiąg gruntowych.“

9. Po ustępie ostatnim § 56. należy wstawić:

„Podobnie można zlecić kancelaryi sądowej ułożenie zapisku o wyroku (§ 418., ustęp 1., p. c.) i wygotowania wyroków na zasadzie zrzeczenia się lub uznania oraz wyroków zaocznych, uwzględniających żądanie bez ograniczenia.“

10. § 79., ustęp 1. i 2., mają opiewać:

„Pisemne wygotowania wyroków, uchwał, ugód i potwierdzenia prawomocności lub wykonalności podpisuje w wszystkich sądach kancelarya sądowa z dopiskiem: „„Należyte wygotowanie potwierdza.““

Świadectwa urzędowe, pisma, sprawozdania, klauzule zatwierdzające, uchwały co do wydania z depozytu, uchwały co do aresztowania i wypuszczenia z aresztu podpisuje w trybunałach przewodniczący senatu (sędzia samoistny, sędzia śledczy), w sądach powiatowych sędzia samoistny, któremu sprawa jest przydzielona, w sprawach zaś, które już nie są w toku, przewodniczący lub sędzia samoistny, któremu one przypadłyby według obowiązującego podziału czynności. Wszystkie inne pisemne wygotowania podpisuje naczelnik sądu.“

11. Po ustępie ostatnim § 79. należy dodać następujący ustęp:

„W wygotowaniach uchwał sądowych w sprawach cywilnych i nakazów zapłaty w postępowaniu nakazowem i wekslowem można zastąpić oznaczenie sprawy, stron, przedmiotu sporu, rodzaju i czasu świadczenia oraz wykonania powołaniem się na udzielone równocześnie protokoły, pisma i rubryki. Pouczenie prawne można w wszystkich orzeczeniach sądowych dołączyć do wygotowania na osobnej karcie, o ile to pouczenie według przepisu ustawy nie stanowi części składowej orzeczenia. Jeżeli wniosek strony uwzględnia się bez zmiany przez wydanie wyroku zaocznego lub na zasadzie uznania, nie należy stronie tej doręczać pouczenia prawnego.“

12. Ustępy 3. i 4. w § 81. odpadają. W ich miejsce wstępuje przepis następujący:

„Rozporządzenie określi, jak należy tworzyć akta w sprawach ksiąg gruntowych.“

Artykuł II.

Ustawę z dnia 24. lutego 1907, Dz. u. p. Nr. 41, o wykonywaniu sądownictwa w wyższych sądach krajowych i w Najwyższym Trybunale sądowym i kasacyjnym zmienia się w sposób następujący:

1. § 1. znosi się.

2. § 2. ma opiewać:

„Najwyższy Trybunał sądowy i kasacyjny rozstrzyga w sprawach cywilnych, administracyjnych i karnych w senatach z pięciu sędziów, z których jeden przewodniczy.“

Artykuł III.

W artykule XIV. ustawy z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 110 (ustawa zaprowadzająca normę jurysdykcyjną) należy po słowach: „gdy je po myśli § 79. normy jurysdykcyjnej do trybunałów pierwszej instancyi wnosić należy“ wstawić: „albo gdy je po myśli § 94., ustęp 2., normy jurysdykcyjnej tamże wnosić można.“

Artykuł IV.

Normę jurysdykcyjną zmienia się w sposób następujący:

1. W miejsce obu ostatnich ustępów § 7. należy zamieścić ustęp następujący:

„Załatwianie podań w sprawach amortyzacyjnych i w sprawach ksiąg gruntowych, wniosków o wydanie nakazów zapłaty w postępowaniu nakazowem i wekslowych nakazów zapłaty i zabezpieczenia, tudzież wniosków o dozwolenie egzekucyi oraz dokonanie sędziowskich czynności, odnoszących się do wykonania egzekucyi, winien zlecić naczelnik trybunału ustanowionemu w tym celu członkowi sądu jako sędziemu samoistnemu.“

2. Po § 7. wstawia się jako § 7. *a*:

„§ 7. *a*. W sporach o roszczenia majątkowe, należące przed sądy obwodowe i krajowe, sądy handlowe oraz sądy handlowe i morskie (§§ 50., ustęp 1., 51., l. 1. do 3.), w których przedmiot sporu w pieniądzach lub pod względem wartości pieniężnej (§§ 54. do 60.) nie przewyższa kwoty 2500 K albo też do tej kwoty lub poniżej tej kwoty aż do rozpoczęcia ustnej rozprawy kontradyktoryjnej ograniczony zostanie, prowadzi rozprawę i rozstrzyga według przepisów o postępowaniu przed trybunałami pierwszej instancyi ustanowiony w tym celu przez naczelnika trybunału członek sądu jako sędzia samoistny.

Jeżeli żądanie skargi po rozpoczęciu ustnej rozprawy kontradyktoryjnej (§ 235. p. c.) rozszerzone zostanie ponad kwotę 2500 K, przeprowadza rozprawę sędzia samoistny.“

3. Do § 8., ustęp 1., należy dodać:

„Wyższe sądy krajowe rozstrzygają jednak rekursy i zażalenia w sprawach cywilnych i w sprawach administracyjnych adwokatów i notaryuszy, tudzież odwołania od wyroków trybunałów pierwszej instancyi, wydanych przez członka trybunału jako sędziego samoistnego, w senatach z trzech sędziów, z których jeden przewodniczy.“

4. Do § 18. należy dodać następujący ustęp:

„Minister sprawiedliwości może w poszczególnym przypadku z ważnych powodów uwolnić od wymogu ukończenia studyów szkół średnich.“

5. Zdanie drugie § 31., ustęp 1., ma opiewać:

„Oprócz tego można w tych samych warunkach na wniosek strony lub właściwego dotychczas sądu rozprawę spadkową albo sprawowanie czynności władzy opiekuńczej lub kuratelarnej przekazać sądowi takiego samego rodzaju albo przenieść z sądu powiatowego do trybunału pierwszej instancyi lub z trybunału pierwszej instancyi do sądu powiatowego.“

6. W § 37. należy dodać jako ustęp czwarty:

„W miejscowościach, gdzie jest kilka sądów powiatowych, można w drodze rozporządzenia nadać jednemu lub kilku z tych sądów właściwość do załatwiania wezwań o pomoc prawną.“

7. W § 45., ustęp 1., należy po słowach „że dla tej sprawy właściwość“ wstawić „innego trybunału lub“.

8. W § 49., l. 6., należy po słowach: „a należącemi do domowników służbodawcy“ wstawić: „między właścicielami domów a dozorcami domów,“.

9. W § 60., ustęp 1., należy po słowach: „że po należytem ocenieniu przedmiot sporu nie dosięgnie wartościowej granicy, miarodajnej dla właściwości trybunalskiej“ wstawić: „lub dla składu sądu (§ 7. *a*)“.

10. Do § 60., ustęp 3., należy dodać:

„To samo obowiązuje, jeżeli według wyniku tego rodzaju dochodzeń i dowodów wartość przedmiotu sporu, oznaczona na kwotę wyższą niż 2500 K, nie przenosi kwoty 2500 K (§ 7. *a*).“

11. Do § 63., ustęp 1., należy dodać:

„lub jeżeli wniesiony zostanie w tymże sądzie z tego powodu, że sprawa należy przed sąd handlowy lub sąd handlowy i morski.“

12. Ustęp drugi § 63. odpada.

13. § 83., ustęp 1., ma opiewać:

„Spory ze stosunków najmu i dzierżawy gruntów, budynków lub rzeczy, uznanych przez ustawę za nieruchomość, tudzież młynów pływających i innych budowli na statkach należą przed ten sąd, w którego okręgu leży przedmiot najmu lub dzierżawy.“

14. Po § 83. wstawia się jako § 83. *a* i 83. *b*:

„Spory ze stosunków, odnoszących się do częściowych zapisów długu.

§ 83 *a*. Spory o roszczenia, których w myśl ustawy musi się dochodzić przez wspólnego kuratora lub przeciw temuż, należą przed ten trybunał, który ma ustanowić kuratora.

Dla sporów o roszczenia z częściowych zapisów długu i tym podobnych tytułów dłużnych, do których po myśli § 17. ustawy z dnia 24. kwietnia 1874, Dz. u. p. Nr. 49, nie mają zastosowania postanowienia tejże ustawy, wyłącznie właściwym jest sąd powszechny dłużnika.

Właściwości tych sądów nie wolno zmieniać układem stron.

Spory ze stosunku stowarzyszenia.

§ 83. *b*. Spory ze stosunku prawnego między spółką akcyjną, spółką komandytową na akcye, stowarzyszeniem akcyjnem, spółką z ograniczoną poręką lub stowarzyszeniem zarobkowem i gospodarczem a członkami, o ile chodzi o roszczenia wspólne dla wszystkich grup uczestników lub dla pewnej ich grupy, tudzież skargi o zaczepienie uchwał walnych zgromadzeń wspomnianych zjednoczeń, należą przed rzeczowo właściwy trybunał siedziby zjednoczenia.

Właściwości tego sądu nie wolno zmieniać układem stron.“

15. W § 87. należy wstawić jako ustęp pierwszy następujący ustęp:

„Osoby, które poza okręgiem sądowym swego zamieszkania posiadają kopalnię, fabrykę, przedsiębiorstwo handlowe lub inną pracownię dla swego przedsiębiorstwa lub zawodu, można w sprawach spornych, tyczących się ich przemysłowej lub zawodowej działalności, pozywać przed ten sąd, w którego okręgu znajduje się ich przedsiębiorstwo lub pracownia.“

16. Po § 87. wstawia się pod napisem „Sąd wierzytelności kupców za towary“ jako § 87. *a*:

„Sąd wierzytelności kupców za towary:

§ 87. *a*. Protokołowani kupcy mogą pozywać kupców o swoje wierzytelności z tytułu

dokonanej w zakresie swego przedsiębiorstwa sprzedaży, w ciągu dwóch lat, licząc od ostatniego zamówienia, także przed sąd miejsca, gdzie się znajduje ich przedsiębiorstwo, jeżeli wykażą dokumentami zamówienie, będące podstawą wierzytelności, i rzeczywiste odebranie (odstawienie) towaru. Przy interesach, zawartych na podstawie pełnomocnictwa, musi pełnomocnictwo zamawiającego być wykazane dokumentem."

17. § 88. ma opiewać:

„Skargi o ustalenie istnienia lub nieistnienia umowy, o dopełnienie lub rozwiązanie takowej, jakoteż o wynagrodzenie szkody z powodu niedopełnienia albo z powodu nienależytego dopełnienia, można wnosić do sądu miejsca, gdzie według układu stron pozwany umowy dopełnić winien. Układ ten musi być wykazany dokumentem.

Między osobami prowadzącemi zawodowo handel będzie sąd miejsca dopełnienia uzasadniony także przez przyjęcie przesłanej razem z towarem albo już przed jego nadejściem faktury, zawierającej uwagę, że zapłatę należy uiścić w oznaczonem miejscu i że wolno będzie w tem samem miejscu wnosić skargi z tego interesu, wyjąwszy, gdyby przeciw tej uwadze lub fakturze podniesiono ogólnie zarzut sprzeczności z umową lub zwrócono fakturę bez żadnej uwagi albo też, gdyby objętej fakturą posyłki nie przyjęto jako nie zamówionej."

18. § 93., ustęp 1. ma opiewać:

„O ile dla danego sporu wspólny sąd szczególny nie jest uzasadniony, wolno kilka osób, mających rozmaite sądy powszechne, pozywać jako uczestników sporu przed każdy sąd tutejszy, który jest sądem powszechnym jednego z uczestników sporu, albo, gdyby między nimi znajdowali się dłużnicy główni i uboczni, sądem powszechnym jednego z dłużników głównych, wyjąwszy, gdyby ten sąd nawet na mocy układu stron nie mógł stać się właściwym."

19. Do § 100. należy dodać następujący ustęp:

„Przepis ten obowiązuje także co do skarg przeciw mężowi lub ojcu, który w czasie zawarcia małżeństwa był obywatelem austryackim, potem zaś austryackie obywatelstwo porzucił lub utracił."

20. § 103., ustęp 2., ma opiewać:

„Jeżeli w urzędowej siedzibie opieki zawodowej (opieki zakładowej, generalnej, zbiorowej) znajduje się kilka sądów powiatowych, może Minister sprawiedliwości dla skarg, któreby opieka zawodowa miała wnosić przed te sądy w zastępstwie swych pupilów, uznać jeden sąd powiatowy w tem miejscu właściwym ogólnie."

21. § 104., ustęp 1. i 2., mają opiewać:

„Stronom wolno na mocy wyraźnego układu poddać się jednemu lub kilku sądom pierwszej instancyi w miejscowościach, wymienionych według nazw. Taki układ musi być sądowi już w skardze wykazany dokumentem.

Układ taki wtedy jedynie ma skutek prawny, jeżeli odnosi się do oznaczonego sporu albo do sporów z oznaczonego stosunku prawnego wynikających. Atoli nie wolno spraw, wyjętych w ogóle z pod orzecznictwa sądów zwyczajnych, przenosić na mocy takich układów do tychże sądów, ani spraw, należących przed sąd powiatowy, do trybunału pierwszej instancyi, ani też nie wolno sporów, zastrzeżonych trybunałom pierwszej instancyi wyłącznie, przenosić do sądu powiatowego."

22. W § 109., ustęp 1., należy po zdaniu pierwszem dodać:

„Do ustanowienia opiekuna dla obywatela krajów tutejszych, który w tutejszych krajach nie ma sądu powszechnego w sporach, właściwym jest sąd powiatowy, w którego okręgu ojciec lub nieślubna matka mieli w tutejszych krajach swój ostatni sąd właściwy lub ostatnie miejsce pobytu."

23. § 111. ma opiewać:

„Jeżeli to jest w interesie pupila lub osoby poruczonej pieczy a w szczególności, gdyby przez to prawdopodobnie skuteczniej mogła być sprawowana przez władzę opiekuńczą lub kuratelarną piecza nad daną osobą, wolno sądowi właściwemu do sprawowania opieki albo kurateli z urzędu lub na wniosek przekazać innemu sądowi swą właściwość w całości lub też nadzór i opiekę nad osobą pod pieczą pozostającą albo obowiązki sądu około zarządu majątkiem takiej osoby w całości lub w części.

Przekazanie staje się skutecznem, jeżeli ów inny sąd obejmie właściwość lub przekazane mu czynności. Gdyby ów inny sąd wzbraniał się to uczynić, potrzeba do skuteczności przekazania zezwolenia wyższego sądu krajowego, wspólnego obu sądom, jeżeli zaś ma nastąpić przekazanie sądowi w okręgu innego wyższego sądu krajowego, zezwolenia Najwyższego Trybunału sądowego.

Do przekazania właściwości lub poszczególnych czynności sądu właściwego sądowi zagranicznemu potrzeba zawsze zezwolenia Najwyższego

Trybunału sądowego. Co do wygotowania wezwania do sądu zagranicznego obowiązują postanowienia § 36., ustęp ostatni."

Artykuł V.

Artykuł XXVIII. ustawy z dnia 1. sierpnia 1895, Dz. u. p. Nr. 112 (ustawa zaprowadzająca procedurę cywilną), ma opiewać:

„Moc obowiązującą ustawy z dnia 27. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 67, o postępowaniu wezwawczem rozszerza się na Galicyę, Bukowinę i Dalmacyę. Znosi się §§ 16., 20., i ustęp piąty § 19. tej ustawy. §§ 1., 2., 6., 7., 8., 13. i 14. tej ustawy zmienia się i mają one opiewać:

§ 1.

Celem ściągnięcia wierzytelności w pieniądzach lub innych rzeczach zamiennych może wierzyciel żądać, aby w postępowaniu wezwawczem wydano warunkowy nakaz zapłaty przeciw osobistemu dłużnikowi, jeżeli żądana kwota lub wartość żądanego przedmiotu nie przenosi kwoty 1000 K, nie licząc odsetek i należytości ubocznych. Dla sądów w Galicyi, na Bukowinie i w Dalmacyi ogranicza się tę kwotę do 600 K, na przeciąg pierwszych lat pięciu od rozpoczęcia się mocy obowiązującej noweli o uproszczeniu czynności w sądach.

Wierzytelności, których w ogóle lub w danym czasie nie można sądownie dochodzić, oraz wierzytelności z weksli nie nadają się do postępowania wezwawczego.

§ 2.

Do wydania warunkowego nakazu zapłaty właściwymi są sądy powiatowe oraz sądy powiatowe dla spraw handlowych i morskich.

Miejscowa właściwość do wydania nakazu zapłaty określona jest przepisami normy jurysdykcyjnej o właściwości miejscowej w sprawach spornych; sądy w Galicyi, na Bukowinie i w Dalmacyi są tylko wtedy właściwe do wydania warunkowego nakazu zapłaty, jeżeli dłużnik w ich okręgu ma swe zwyczajne zamieszkanie.

§ 6.

Nakaz zapłaty musi zawierać:

1. napis: Nakaz zapłaty;

2. szczegóły, określone w § 4., l. 1. i 2.;

3. polecenie, skierowane do dłużnika, aby w ciągu 14 dni po doręczeniu nakazu zapłaty uiścił pod rygorem egzekucyi wierzytelność wraz z żądanemi odsetkami i zapłacił koszta nakazu zapłaty, jeżeli w podaniu domagano się ich zwrotu, w kwocie oznaczonej przez sędziego, albo też wniósł przeciw nakazowi zapłaty sprzeciw, jeżeli ma zarzuty przeciw roszczeniu;

4. uwagę, że nakaz zapłaty może być uchylony tylko przez wniesienie sprzeciwu.

Jeżeli proszono o wydanie nakazu zapłaty z powodu kilku wierzytelności, wyrażonych lub ocenionych w odrębnych kwotach pieniężnych, należy w nakazie zapłaty polecić uiszczenie poszczególnych wierzytelności z osobna.

Jeżeli przedmiotem wierzytelności nie są pieniądze, lecz inne rzeczy zamienne, należy w nakazie zapłaty pozostawić dłużnikowi do wyboru, aby zamiast żądanych rzeczy zapłacił wymienioną w podaniu kwotę w pieniądzach.

§ 7.

Nakaz zapłaty należy doręczyć dłużnikowi, jeżeli zaś jest skierowany przeciw kilku dłużnikom, każdemu z nich według przepisów procedury cywilnej o doręczaniu skarg, tudzież wierzycielowi.

§ 8.

Do wniesienia sprzeciwu wystarczy, jeżeli dłużnik złoży w sądzie ustnie lub pisemnie oświadczenie, że wnosi przeciw nakazowi zapłaty sprzeciw. Nie potrzeba podawać powodów.

Dłużnik może wnieść sprzeciw w ciągu terminu do sprzeciwu także do protokołu w sądzie powiatowym swego miejsca pobytu. Protokół należy bezzwłocznie przesłać sądowi, który wydał nakaz zapłaty.

§ 13.

Prośba o wydanie nakazu zapłaty przerywa przedawnienie. Doręczenie nakazu zapłaty uzasadnia zawiśnięcie sporu; prośba o wydanie nakazu zapłaty i jego doręczenie nie mają jednak wpływu na uzasadnienie właściwości sądu skargi wzajemnej.

Jeżeli nakaz zapłaty wskutek wniesienia sprzeciwu utraci moc obowiązującą, należy bieg przedawnienia uważać za wstrzymany aż do wniesienia sprzeciwu.

§ 14.

Jeżeli terminu do sprzeciwu zaniedbano wskutek nieprzewidzianego i nieuchronnego zdarzenia, natenczas należy w ciągu 14 dni po dniu, kiedy dłużnik dowiedział się o zaniedbaniu i kiedy przeszkoda ustała, wnieść prośbę o przywrócenie do stanu

poprzedniego. Do prośby tej stosować należy analogicznie postanowienie § 8., ustęp 2. Zezwolenie na przywrócenie do stanu poprzedniego wywiera taki sam skutek jak sprzeciw i nie potrzeba już wnosić go ponownie.

Jeżeli dłużnik prosił o przywrócenie do stanu poprzedniego, wówczas można aż do odrzucenia prośby dozwolić przeciw niemu tylko egzekucyi na zabezpieczenie.

Artykuł VI.

Procedurę cywilną zmienia się w sposób następujący:

1. § 27., ustęp 1. i 2., mają opiewać:

„Strony muszą dawać się zastępywać przez adwokatów przed trybunałami pierwszej instancyi, przed sędziami samoistnymi, powołanymi w tych trybunałach do wykonywania sądownictwa po myśli § 7. *a* n. j., oraz przed wszystkimi sądami wyższej instancyi (proces adwokacki).

Przepis ten nie ma zastosowania do postępowania w sprawach małżeńskich przed instancyą pierwszą, do pierwszej audyencyi oraz, o ile ustawa ta nie postanawia czego innego, do tych czynności procesowych, które odbywają się przed sędzią wezwanym lub wyznaczonym, przed naczelnikiem sądu albo przed przewodniczącym senatu; przepis ten nie obowiązuje również dla oświadczeń i czynności, które się zeznaje lub spełnia w kancelaryi sądowej.“

2. Do § 31. należy dodać następujący ustęp:

„Adwokat może nadto na pierwszej audyencyi (§ 239.) i przy nadarzających się w postępowaniu egzekucyjnem czynnościach wykonawczych, audyencyach i przesłuchaniach — z wyjątkiem przypadków, określonych w §§ 123., 162. i 209. o. e. — dać się zastąpić przez zatrudnionego u siebie urzędnika kancelaryjnego, upoważnionego do zastępstwa. Jeżeli na pierwszej audyencyi zajdzie potrzeba roztrząsania lub rozprawy po myśli § 239., ustęp 3., może sędzia wedle swego uznania odroczyć audyencyę na koszt adwokata, zastąpionego przez urzędnika kancelaryjnego. Upoważnienie do zastępstwa nadaje na wniosek adwokata wydział izby adwokackiej, wystawiając dokument uwierzytelniający. Wydział może upoważnienie każdego czasu odebrać.“

3. § 80., ustęp 2., ma opiewać:

„Rubryki mają zawierać oznaczenie sądu, stron i przedmiotu sporu w sposób, określony w § 75. W przypadkach, nadających się do sporządzania wygotowań w formie skróconej przy użyciu rubryki, należy w rubryce zamiast przedmiotu sporu wypisać żądanie zgodnie z osnową pisma. Bliższe postanowienia należy wydać w rozporządzeniu.“

4. Do § 84., ustęp 2., należy dodać zdanie następujące:

„Błędne oznaczenie środka prawnego jest bez znaczenia, jeżeli żądanie można wyraźnie rozpoznać.“

5. W § 129., ustęp 2., odpada zdanie ostatnie.

6. Do § 170., ustęp 1., należy dodać:

„Przywrócenie do stanu poprzedniego nie jest wykluczone.“

7. § 170., ustęp 2., odpada.

8. Do § 207. należy dodać jako ustęp drugi:

„Zapisek o wyroku zastępuje protokół rozprawy na pierwszych audyencyach lub rozprawach kontradyktoryjnych, na których wydaje się wyrok zaoczny, stwierdzony zapiskiem o wyroku (§ 418., ustęp 1.). Powód może przeciw twierdzeniom w zapisku o wyroku wnieść sprzeciw po myśli § 212.“

9. § 220., ustęp 3., ma opiewać:

„W razie niemożności zapłaty należy grzywnę przemienić na zamknięcie. Czas zamknięcia oznacza sąd; zamknięcie nie może jednak trwać dłużej aniżeli dziesięć dni. Przeciw pełnomocnikom ze stanu adwokatów, kandydatów adwokackich, notaryuszy, kandydatów notaryalnych i urzędników publicznych, którzy występując jako pełnomocnicy wykonują swój urząd, nie może być orzeczona przemiana na zamknięcie.“

10. Do § 223., ustęp 1., należy dodać:

„W innych sprawach można odbywać tylko pierwszą audyencyę i czynności procesowe, określone w § 239.“

11. § 225. ma opiewać:

„Jeżeli początek feryi sądowych przypada podczas biegu czasokresu, albo jeżeli początek czasokresu przypada na ferye sądowe, czasokres przedłuża się o cały czas feryi sądowych albo o część tego czasu, pozostałą jeszcze w chwili rozpoczęcia czasokresu.

Rozpoczęcie feryi sądowych nie ma wpływu na początek i upływ czasokresów w sprawach feryalnych, czasokresów koniecznych w postępowaniu na skutek środków prawnych przeciw wyrokom zaocznym i na zasadzie uznania, czasokresu do wniosku o zezwolenie na przywrócenie do stanu poprzedniego oraz czasokresu do wniesienia zarzutów w postępowaniu nakazowem.“

12. Do § 237., ustęp 1., należy dodać:

„Jeżeli równocześnie nastąpi zrzeczenie się roszczenia, można skargę cofnąć bez zgody pozwanego aż do końca ustnej rozprawy kontradyktoryjnej.“

13. W miejsce drugiego zdania § 237., ustęp 3., mają wstąpić następujące zdania:

„Wniosek o przyznanie zwrotu kosztów rozstrzyga senat uchwałą, jeżeli skarga zostanie cofnięta przy ustnej rozprawie. Oznaczenie kwoty kosztów można poruczyć członkowi senatu.“

14. Do § 261. należy dodać jako ustęp szósty:

„Jeżeli pozwany zarzuci niewłaściwość, może powód postawić wniosek, aby sąd w razie uwzględnienia tego zarzutu przekazał skargę sądowi, wymienionemu przez powoda. Wniosek ten winien sąd uwzględnić, jeżeli nie uważa tego drugiego sądu za widocznie niewłaściwy. Przekazanie to należy połączyć z uchwałą o niewłaściwości. Przeciw tej uchwale niema środka prawnego, wyjąwszy co do orzeczenia o kosztach sporu o właściwość. Przekazanie takie nie uchyla zawiśnięcia sporu. Nową rozprawę należy przeprowadzić i wdrożyć po myśli § 138. przy użyciu protokołu rozprawy, spisanego na pierwszej rozprawie, i wszelkich innych aktów procesowych. Na tej rozprawie może pozwany wnieść zarzut niewłaściwości tylko przed wdaniem się w rozprawę co do sprawy głównej i nie może zarzutu tego oprzeć na powodach, pozostających w sprzeczności z poprzedniemi jego twierdzeniami.“

15. W § 386., ustęp 2., odpadają słowa:

„w przypadkach nagłych“.

Do ustępu tego należy dodać:

„Wydaje on orzeczenie jako sędzia samoistny.“

16. § 391., ustęp 1., ma opiewać:

„Jeżeli niektóre z kilku roszczeń w tej samej skardze podniesionych lub część roszczenia wskutek wyraźnego uznania przez pozwanego przestanie być sporną lub dojrzeje do rozstrzygnięcia końcowego, wolno sądowi co do tego roszczenia lub co do tej części natychmiast rozprawę zamknąć i przystąpić do wydania wyroku (wyrok częściowy).“

17. § 398. ma opiewać:

„Jeżeli pozwany nie wniósł w należytym czasie odpowiedzi na skargę, wolno powodowi postawić wniosek o wydanie wyroku zaocznego w sprawie głównej (§ 396.). Przewodniczący senatu winien orzec o tem w ciągu ośmiu dni jako sędzia samoistny, nie wyznaczając rozprawy.

Jeżeli jednak pozwany wniósł na pierwszej audyencyi zarzut niedopuszczalności drogi prawa, niewłaściwości sądu, sporu wiszącego lub sprawy prawomocnie osądzonej, a nad tymi zarzutami zarządzono osobną rozprawę (§ 260.), wolno powodowi po odrzuceniu tych zarzutów postawić wniosek o wydanie wyroku zaocznego w sprawie głównej. Jeżeli nie zarządzono osobnej rozprawy nad tymi zarzutami, może powód najpierw postawić tylko wniosek o wyznaczenie audyencyi do ustnej rozprawy kontradyktoryjnej. Rozprawa kontradyktoryjna ogranicza się w tym wypadku do wymienionych zarzutów. W razie ich odrzucenia należy natychmiast na dalszy wniosek powoda wydać wyrok zaoczny w sprawie głównej (§ 396.).

Jawienie się pozwanego na wyznaczonej audyencyi nie przeszkadza wydaniu wyroku zaocznego; przy wydaniu wyroku zaocznego nie należy brać pod uwagę tego, co pozwany w sprawie głównej ustnie przytoczył.

Niestawiennictwo powoda na audyencyi, wyznaczonej na jego wniosek, pociąga za sobą spoczywanie postępowania. Pozwany nie może stawiać wniosku ani o wydanie wyroku zaocznego ani też o odroczenie audyencyi w celu podjęcia rozprawy w sprawie głównej.“

18. § 402., ustęp 1., l. 1., ma opiewać:

„1. jeżeli nie jest wykazane, że strona niejawiąca się została na audyencyę prawidłowo wezwana. Sędzia może jednak na wniosek strony jawiącej się zastrzec sobie wydanie wyroku do pewnego przez siebie oznaczonego dnia i rozprawę zamknąć. Jeżeli na podstawie dowodu doręczenia, nadeszłego w ciągu oznaczonego czasokresu, albo na podstawie dochodzeń w sprawie doręczenia okaże się, że wezwanie doręczono stronie opieszałej w należytym czasie tak, że mogła jawić się do rozprawy, wówczas należy w ciągu dni ośmiu po nadejściu dowodu doręczenia albo po ukończeniu dochodzeń w sprawie doręczenia wydać wyrok zaoczny.“

19. Do § 414., ustęp 1., należy dodać następujące zdanie:

„Ogłoszenie wyroku w przypadkach zaoczności można zastąpić oznajmieniem, że wyrok wydaje się po myśli wniosku.“

20. Do § 414., ustęp 2., należy dodać:

„i poruczone członkowi senatu.“

21. Do § 416. należy dodać jako ustęp trzeci:

„Wyrok na zasadzie zrzeczenia się lub uznania, ogłoszony w obecności obu stron, nabiera mocy obowiązującej wobec stron z chwilą ogłoszenia i winien być doręczony stronom w pisemnem wy-

gotowaniu tylko na ich żądanie. Wyrok zaoczny, uwzględniający żądanie skargi, nabiera mocy obowiązującej wobec powoda z chwilą ogłoszenia (§ 414., ustęp 1.); wygotowanie tego wyroku doręcza się powodowi tylko na żądanie."

22. Do § 417., ustęp 2., należy dodać następujące zdanie:

„Zamiast przedstawiać wyniki postępowania dowodowego można powołać się na akta."

23. Do § 417. należy dodać jako ustęp czwarty:

„Wyroki zaoczne, na zasadzie zrzeczenia się i uznania można wygotowywać w formie skróconej i używać do tego wygotowania skargi lub rubryki. Szczegółowe przepisy wydane będą w rozporządzeniu."

24. Do § 418., ustęp 1., należy dodać następujące zdanie:

„Jeżeli wyrokiem zaocznym orzeczono zgodnie z żądaniem powoda, albo jeżeli orzeczono wyrokiem na zasadzie zrzeczenia się lub uznania, można przeznaczony do aktów sądowych układ wyroku zastąpić zapiskiem o wyroku, podpisanym przez sędziego. W rozporządzeniu wydane będą bliższe przepisy co do zapisku o wyroku."

25. Pierwsze zdanie § 433., ustęp 1., ma opiewać:

„Kto zamierza wnieść skargę, ma prawo przed jej wniesieniem prosić sąd powiatowy miejsca zamieszkania przeciwnika o wezwanie tegoż do próby ugodowej."

26. Do § 453. dodaje się jako ustęp drugi:

„Jeżeli wskutek ograniczenia żądania skargi, wniesionej do sądu powiatowego, kwota lub wartość przedmiotu sporu zniży się do granicy, określonej w § 448., lub poniżej tej granicy, należy nadal rozprawiać w sporze i rozstrzygnąć go według przepisów o postępowaniu w sprawach drobiazgowych."

27. W § 484., ustęp 1., ma zdanie trzecie opiewać:

„Jeżeli pismo to wniesione zostanie jeszcze przed rozpoczęciem ustnej rozprawy odwoławczej, może przewodniczący senatu jako sędzia samoistny zarządzić, że należy zaniechać wyznaczonej audyencyi."

28. W § 484., ustęp 3., mają w miejsce pierwszego zdania wstąpić zdania następujące:

„O obowiązku zwrotu kosztów rozstrzyga uchwałą sąd odwoławczy, a jeżeli przewodniczący senatu zarządził, że należy zaniechać wyznaczonej audyencyi (ustęp 1.), przewodniczący jako sędzia samoistny. W pierwszym przypadku można oznaczenie kwoty kosztów poruczyć członkowi senatu."

29. Do § 500. należy dodać ustęp następujący:

„Jeżeli sąd odwoławczy zatwierdza wyrok pierwszej instancyi a przedmiotu sporu, o którym rozstrzyga sąd odwoławczy, nie stanowi wyłącznie suma pieniężna, winien tenże sąd wymienić wartość przedmiotu sporu w wygotowaniu wyroku. Do obliczenia wartości przedmiotu sporu należy analogicznie stosować §§ 54. do 59. n. j., jednakowoż sąd nie jest związany sumą pieniężną, do której przyjęcia w miejsce żądanej rzeczy powód oświadczył gotowość lub którą podał jako wartość przedmiotu sporu. W razie potrzeby należy na rozprawie odwoławczej przesłuchać strony co do wartości przedmiotu sporu. Oznaczenia wartości przedmiotu sporu w instancyi odwoławczej nie można zaczepić środkiem prawnym.

30. § 502. ma opiewać:

„Od wyroków sądów odwoławczych dopuszczalną jest rewizya.

W sprawach drobiazgowych niema po rozstrzygnieniu sądu odwoławczego dalszego toku instancyi.

Od zatwierdzającego wyroku sądu odwoławczego niedopuszczalną jest rewizya, jeżeli przedmiot sporu, o którym rozstrzygnął sąd odwoławczy, w pieniądzach lub wartości pieniężnej nie przenosi 1000 K.

Rewizya jest jednakowoż dopuszczalną, jeżeli wyrok pierwszej instancyi, zatwierdzony przez sąd odwoławczy, został wydany na skutek nie dającej się zaczepić rekursem uchwały sądu odwoławczego (§ 519., l. 3.), którą poprzedni wyrok po myśli §§ 496., l. 2. i 3., oraz 499. zniesiono i sprawę zwrócono sądowi pierwszej instancyi."

31. Zdanie ostatnie § 505., ustęp 3., odpada.

32. § 507., ustęp 1., ma opiewać:

„Zapóźno wniesione lub niedopuszczalne rewizye odrzuca sąd procesowy pierwszej instancyi. Jeżeli sąd procesowy pierwszej instancyi uważa rewizyę za dopuszczalną i wniesioną w należytym czasie, zarządza doręczenie jednego wygotowania pisma rewizyjnego przeciwnikowi strony wnoszącej rewizyę (przeciwnikowi rewizyjnemu). Zarzutów co do wniesienia rewizyi w należytym czasie lub jej dopuszczalności nie można podnosić w drodze rekursu lecz jedynie w odpowiedzi na rewizyę."

33. Do § 510., ustęp 1., należy dodać następujące zdanie:

„Jeżeli wyrok sądu odwoławczego należy znieść z przyczyny, określonej w § 503., l. 2., i zachodzi widoczna potrzeba rozprawy w pierwszej instancyi, aby sprawę uczynić dojrzałą do rozstrzygnięcia, należy także wyrok pierwszej instancyi znieść w granicach wniosków rewizyjnych i odesłać sprawę sporną z powrotem do pierwszej instancyi."

34. § 528., ustęp 1., ma opiewać:

„Nie są dopuszczalne rekursy od orzeczeń sądu drugiej instancyi, zatwierdzających zaczepioną uchwałę sędziego pierwszego, rekursy od orzeczenia sądu drugiej instancyi o kosztach lub o należytościach znawców oraz rekursy od orzeczeń sądu drugiej instancyi w sporach o naruszenie posiadania (§ 49., l. 4., n. j.). Niedopuszczalne rekursy od orzeczeń drugiej instancyi winien odrzucać sąd pierwszej instancyi."

35. Do § 552. należy dodać jako ustęp 4. i 5.:

„Skargę można cofnąć bez zgody pozwanego tylko aż do wniesienia zarzutów przeciw nakazowi zapłaty, jeżeli jednak powód równocześnie zrzeka się roszczenia, jeszcze aż do końca ustnej rozprawy kontradyktoryjnej (§ 237.).

Do cofnięcia zarzutów mają odpowiednie zastosowanie przepisy o cofnięciu odwołania (§ 484.)."

Artykuł VII.

W artykule XIII., l. 6., ustawy z dnia 27. maja 1896, Dz. u. p. Nr. 78 (ustawy zaprowadzającej ordynacyę egzekucyjną), należy dodać zdanie:

„z tem ograniczeniem, że ustawowe prawo zastawu nie obejmuje ruchomości, które są wyjęte z pod zajęcia."

Artykuł VIII.

Ordynacyę egzekucyjną zmienia się w sposób następujący:

1. § 4., l. 6., ma opiewać:

„W wszystkich innych przypadkach sąd egzekucyjny, oznaczony w §§ 18. i 19."

2. Ustęp ostatni § 4. ma opiewać:

„W przypadkach, określonych pod l. 1., 3. i 4. poprzedniego ustępu, można prosić o dozwolenie egzekucyi także w sądzie egzekucyjnym, jeżeli do wniosku dołączone jest wygotowanie tytułu egzekucyjnego, opatrzone potwierdzeniem wykonalności."

3. § 5. ma opiewać:

„Jeżeli na podstawie jednego z tytułów egzekucyjnych, określonych w § 1., l. 8. i 10. do 17., na podstawie ugody, zawartej co do roszczeń prawno-prywatnych przed tutejszym sądem karnym (§ 1., l. 5.), albo na podstawie orzeczenia kary, wydanego przez tutejszy sąd karny (§ 1., l. 9.), ma być prowadzona egzekucya na majątku, znajdującym się poza obszarem, na którym obowiązuje niniejsza ustawa, należy wnieść prośbę o dozwolenie egzekucyi do tutejszego sądu powiatowego, w którego okręgu ma swą siedzibę władza lub organ publiczny, od którego tytuł egzekucyjny pochodzi, albo w którego okręgu wydano wyrok polubowny lub zawarto ugodę."

4. § 6. ma opiewać:

„Jeżeli do dozwolenia egzekucyi powołany jest sąd egzekucyjny i w przypadku, określonym w § 18., l. 3., ten, przeciw któremu ma być prowadzoną egzekucya (zobowiązany), ma w kilku tutejszych sądach powiatowych swój sąd powszechny w sprawach spornych, albo gdyby z powodu położenia majątku, na który ma się prowadzić egzekucyę, lub z powodu równoczesnego żądania kilku rodzajów egzekucyi należało dokonać wdrażających czynności egzekucyjnych w okręgach różnych sądów, wówczas przysługuje wierzycielowi prawo wyboru, do którego z pośród sądów, właściwych do występowania jako sąd egzekucyjny, zechce wnieść prośbę o dozwolenie egzekucyi."

5. § 18., l. 1., ma opiewać:

„jeżeli egzekucyę prowadzi się przez zarząd przymusowy lub przymusową licytacyę na dobrze nieruchomem, położonem w tutejszych krajach i do księgi publicznej wpisanem, lub też na prawach, zahipotekowanych na takiej nieruchomości, będzie, nie uwłaczając postanowieniom § 19., sądem egzekucyjnym ten sąd powiatowy, w którym znajduje się wykaz odnośnego dobra nieruchomego, jeżeli zaś ten wykaz znajduje się w trybunale pierwszej instancyi, sąd powiatowy w siedzibie tego trybunału, a jeżeli egzekucyę prowadzi się przez przymusowe ustanowienie prawa zastawu, zawsze sąd, w którym znajduje się odnośny wykaz."

6. § 18., l. 3., ma opiewać:

„3. gdy chodzi o egzekucyę na wierzytelności, które nie są hipotecznie zabezpieczone (l. 1.), będzie sądem egzekucyjnym sąd powiatowy, który jest sądem powszechnym zobowiązanego w sprawach spornych, a jeżeli w tutejszych krajach takiego sądu powszechnego niema, sąd powiatowy, w którego okręgu znajduje się zamieszkanie, siedziba lub miejsce pobytu dłużnika zobowiązanego, albo jeżeli odnośne miejsce nie jest znane lub nie leży w krajach tutejszych, w którego okręgu znajduje się zastaw ustanowiony dla wierzytelności."

7. W § 23., ustęp 1., należy po słowach: „dla tej miejscowości“ wstawić: „lub dla okręgów sądów powiatowych“.

8. W § 39., ustęp 2., zdanie pierwsze, odpada powołanie l. 8.

9. Do § 39., ustęp 2., należy dodać:

„W razie zastanowienia po myśli l. 6. można zaniechać doręczenia uchwały zastanawiającej wnioskodawcy.“

10. Do § 40., ustęp 1., należy dodać:

„Jeżeli zaspokojenie lub oświadczenie wierzyciela popierającego będzie wykazane niewątpliwymi dokumentami, można zaniechać jego przesłuchania.“

11. Do § 47., ustęp 2., należy dodać następujące zdania:

„Wniosek ten może także postawić prokuratorya skarbu a. o ile wedle obowiązujących przepisów powołany jest do występowania zamiast niej urząd podatkowy, także ten urząd, jeżeli egzekucya administracyjna w celu ściągnięcia podatków, dodatków i świadczeń, postawionych pod względem ściągania na równi z podatkami, nie odniosła skutku. Wniosek ten należy postawić w sądzie powiatowym, w którego okręgu próbowano egzekucyi bez skutku.“

12. Do § 48. należy dodać jako ustęp piąty:

„Pozwolenie na zamknięcie traci moc obowiązującą, jeżeli nie zostało wykonane w ciągu roku; można jednakowoż ponownie wyznaczyć audyencyę do złożenia przysięgi wyjawienia i pod warunkami, określonymi w ustępie trzecim, ponownie orzec zamknięcie.“

13. Do § 49., ustęp 1., należy dodać:

„Jednakowoż w obu przypadkach nie potrzeba tego uprawdopodobnienia, jeżeli od czasu złożenia przysięgi lub wykonania zamknięcia upłynęło więcej niż trzy lata.“

14. § 82., ustęp 1., ma opiewać:

„Do dozwolenia żądanej egzekucyi lub czynności egzekucyjnej właściwym jest ten trybunał pierwszej instancyi, który jest sądem powszechnym zobowiązanego w sprawach spornych. Jeżeli zobowiązany nie ma takiego sądu na obszarze, w którym obowiązuje niniejsza ustawa, należy wnieść prośbę o dozwolenie egzekucyi do trybunału pierwszej instancyi, w którego okręgu znajduje się wymieniony w § 18. sąd powiatowy, a w przypadku, określonym w § 19., wymieniony tamże trybunał.“

15. § 88., ustęp 2., l. 1., ma opiewać:

„1. stosownie do tego, jakim jest tytuł egzekucyjny, jest do dozwolenia intabulacyi właściwym jeden z sądów, wymienionych w § 4., l. 1., 3. i 4., albo też sąd przechowujący wykaz, w którym intabulacya ma być wykonana.“

16. Do § 97. należy dodać jako ustęp trzeci:

„Jeżeli zarząd przymusowy w ciągu ostatniego roku zastanowiono z tego powodu, że w danych stosunkach nie można w ogóle lub przynajmniej przez dłuższy czas spodziewać się takich dochodów, którychby można było użyć na zaspokojenie wierzycieli popierających, może sąd, o ile byłby równocześnie powołany do występowania jako sąd egzekucyjny, odmówić wdrożenia zarządu przymusowego.“

17. W § 99., ustęp 2., należy zamiast słów: „tej prokuratoryi skarbu, w okręgu urzędowania której grunt jest położony“ zamieścić: „tym publicznym organom, które powołane są do ściągania płatnych od nieruchomości podatków wraz z dodatkami, należytości od przeniesienia majątku i innych publicznych danin“.

18. W § 123., ustęp 1., należy zamiast słów: „prokuratoryi skarbu (§ 99.)“ zamieścić: „wymienionych w § 99., ustęp 2., organów publicznych“.

19. W § 130., ustęp 1., należy zamiast słów: „prokuratoryę skarbu (§ 99.)“ zamieścić: „wymienione w § 99., ustęp 2., organa publiczne“.

20. Do § 138., ustęp 1., należy dodać:

„Nie potrzeba przedkładać wygotowania tytułu egzekucyjnego.“

21. § 142. ma opiewać:

„Ocenienia nieruchomości można zaniechać, jeżeli nieruchomość była oceniona w poprzedniem postępowaniu licytacyjnem, od tego ocenienia nie upłynęło więcej czasu jak rok i tymczasem nie zaszła istotna zmiana w jakości nieruchomości. Pod tymże warunkiem można zaniechać powtórnego opisania i ocenienia przynależności nieruchomości, jeżeli w ciągu roku, który od poprzedniego postępowania egzekucyjnego upłynął, ani jakość ani rozmiar tych przynależności nie uległy istotnej zmianie.

W przypadku takim bierze się za podstawę postępowania licytacyjnego wynik poprzedniego opisania i ocenienia, a opisanie przynależności uskutecznia się zapomocą uwagi na protokole, wygotowanym przy poprzedniem opisaniu.

Przed powzięciem uchwały należy przesłuchać obie strony albo, jeżeli postawiono taki wniosek, przeciwnika wnioskodawcy.“

22. § 170., l. 5., ma opiewać:

„5. wezwanie do zgłoszenia w sądzie takich praw do nieruchomości, któreby licytacyi nie dopuszczały, najpóźniej na terminie licytacyjnym przed rozpoczęciem licytacyi, gdyż w razie przeciwnym praw tych nie możnaby już dochodzić odnośnie do samej nieruchomości na niekorzyść nabywcy w dobrej wierze.“

23. Do § 180., ustęp 2., należy dodać następujące zdanie:

„Nie potrzeba uwierzytelnienia pełnomocnictwa, jeżeli jako pełnomocnik występuje znany sądowi adwokat lub notaryusz, który autentyczność podpisu stwierdza, powołując się na swą przysięgę urzędową.“

24. Do § 187., ustęp 1., należy dodać następujące zdanie:

„Osoby, które po myśli § 171., ustęp 1., należy zawiadomić o licytacyi, mogą wadliwość, przytoczoną w § 184., l. 3., podnieść w rekursie w ciągu czasokresu 14-dniowego po terminie licytacyjnym także wtedy, jeżeli nie były obecne na terminie licytacyjnym.“

25. § 206., ustęp 1., ma opiewać:

„Jeżeli zastanowienie lub odłożenie nastąpiło z przyczyny, która nie działa w równej mierze wobec wszystkich wierzycieli, popierających postępowanie licytacyjne (§§ 35. do 37., 39., 40., 145., 188., 200., l. 3., 201.), wówczas należy postępowanie licytacyjne prowadzić dalej na rzecz reszty wierzycieli popierających.“

26. W § 207., ustęp 2., mają odpaść słowa: „ale równocześnie na korzyść innych wierzycieli dalsze tegoż prowadzenie zarządził“.

27. § 251., l. 4., 5. i 6., ma opiewać:

„4. wsparcia w naturze, udzielone zobowiązanemu z funduszów publicznych lub prywatnych z powodu klęski;

5. u urzędników, duchownych, nauczycieli, adwokatów, notaryuszy, lekarzy i artystów, jakoteż u innych osób, które osobiście wykonują zawód umysłowy lub do takiego zawodu się przygotowują, przedmioty potrzebne do pełnienia służby lub przygotowywania i wykonywania zawodu, jakoteż przyzwoite ubranie; taksamo u osób, należących do siły zbrojnej i żandarmeryi, wszelkie przedmioty potrzebne do pełnienia służby;

6. u rzemieślników i drobnych przemysłowców, tudzież u robotników rękodzielnych i fabrycznych oraz u innych osób, które zarabiają pracą ręczną, jakoteż u akuszerek przedmioty potrzebne do osobistego wykonywania zatrudnienia zarobkowego, jak również potrzebne do wyrabiania materyały surowe wedle wyboru zobowiązanego najwyżej do wartości 300 K.“

28. Do § 251. należy dodać jako nowe liczby:

„13. sztuczne członki, okulary i inne środki pomocnicze, potrzebne z powodu ułomności cielesnych, o ile przedmioty te przeznaczone są do użytku dłużnika i jego rodziny;

14. lekarstwa, przyrządy, środki żywności i inne przedmioty, udzielone z funduszów publicznych lub prywatnych w celu zwalczania choroby.“

29. Zdanie ostatnie § 253., ustęp 4., ma opiewać:

„O dokonaniu zajęcia należy zawiadomić wierzyciela popierającego i zobowiązanego, wyjąwszy, jeżeli przy zajęciu byli obecni lub zastąpieni albo gdyby im bezzwłocznie miało być doręczone wygotowanie edyktu licytacyjnego.“

30. § 254., ustęp 2., ma opiewać:

„Każde dokonane zajęcie ma być uwidocznione w wykazie, który należy założyć w każdym sądzie powiatowym (rejestrze grabieży). Jeżeli w tej samej miejscowości jest kilka sądów powiatowych, które działają jako sądy egzekucyjne, ma z reguły jeden z tych sądów prowadzić rejestr grabieży. Bliższe przepisy o założeniu, urządzeniu i utrzymywaniu rejestru grabieży będą wydane w rozporządzeniu.“

31. Ustęp przedostatni § 259. odpada.

32. § 260. ma opiewać:

„Jeżeli przechowcę ustanowiono bez zgody zobowiązanego i wierzycieli popierających, należy ich zawiadomić o ustanowieniu przechowcy, wymieniając jego imię i nazwisko. Osoby te mogą każdego czasu postawić w sądzie egzekucyjnym wniosek o ustanowienie innego przechowcy, przytaczając odpowiednie powody.“

33. § 264., ustęp 2., ma opiewać:

„Wniosek o dozwolenie sprzedaży można połączyć z wnioskiem o dozwolenie zajęcia albo wnieść bezpośrednio w sądzie egzekucyjnym. W przypadku pierwszym należy rozstrzygnąć ten wniosek w dozwoleniu egzekucyi.“

34. Ustęp trzeci i czwarty § 264. odpadają.

35. W § 267., ustęp 3., odpadają oba ostatnie zdania.

36. Ustęp ostatni § 279. odpada.

37. § 282. ma opiewać:

„Co do odstąpienia od egzekucyi oraz zastanowienia i odłożenia postępowania sprzedażnego należy analogicznie stosować przepisy §§ 200., l. 3. i 4., 203., ustęp 2., i 206., ustęp 1.

W razie dalszego prowadzenia postępowania sprzedażnego po myśli § 206., ustęp 1., należy z ceny kupna zaspokoić wierzycieli, wobec których działa przyczyna zastanowienia lub odłożenia, w miarę przysługującego im ewentualnie prawa zastawu (§ 285., ustęp 3.).

O zastanowieniu lub odłożeniu postępowania sprzedażnego należy zawiadomić tylko zobowiązanego i wierzycieli popierających."

38. Ostatnie zdanie § 285., ustęp 3., ma opiewać:

„Równocześnie należy wezwać tych wierzycieli, aby swe roszczenia w kapitale, odsetkach, kosztach i innych należytościach ubocznych przed audyencyą albo podczas tejże zgłosili i służące do wykazania ich roszczeń dokumenty, jeżeli ich jeszcze w sądzie niema, w pierwopisach lub w odpisach wierzytelnych najpóźniej na tej audyencyi przedłożyli, a to pod tym rygorem, iż w razie przeciwnym roszczenia ich przy rozdziale uwzględni się jedynie o tyle, o ile na ich korzyść dozwolono egzekucyi przez licytacyę a postępowania sprzedażnego następnie znowu nie zastanowiono."

39. Do § 294., ustęp 2., należy dodać:

„Doręczenie zakazu zapłaty należy uskutecznić według przepisów o doręczaniu skarg."

40. Zdanie drugie § 294., ustęp 3., odpada.

41. Ustęp pierwszy § 295. ma opiewać:

„Jeżeli egzekucyę prowadzi się na wierzytelność pieniężną, która przysługuje zobowiązanemu wobec skarbu państwa albo funduszu, pozostającego w zarządzie publicznym, należy zakaz zapłaty doręczyć władzy, powołanej do przekazania odnośnej zapłaty, a na wniosek wierzyciela popierającego także organowi (kasie lub departamentowi rachunkowemu, oddziałowi rachunkowemu), powołanemu do likwidacyi zapłaty, należącej się zobowiązanemu. Zajęcie uważa się za dokonane z chwilą doręczenia zakazu zapłaty władzy przekazującej. Wskazanie organu, powołanego do likwidacyi, jest rzeczą wierzyciela popierającego. O ile organ ten wskutek otrzymania zakazu zapłaty ma prawo na razie wstrzymać wypłatę kwot płatnych do rąk zobowiązanego, o tem rozstrzygają obowiązujące w tym względzie przepisy."

42. W § 296. należy po słowach: „kas oszczędności i zaliczkowych" wstawić: „jakoteż z polic ubezpieczeń na życie, opiewających na dzierżyciela lub na okaziciela."

43. Do § 299., ustęp 2., należy dodać:

„Jeżeli dochód służbowy zmniejszy się poniżej kwoty, podlegającej egzekucyi, jednakowoż w ciągu pięciu lat dosięgnie znowu tej kwoty, wówczas skuteczność prawa zastawu odnosi się także do podwyższonych poborów."

44. § 301., ustęp 4. ma opiewać:

„Dłużnik zobowiązanego może oświadczenie swoje na piśmie oddać w sądzie egzekucyjnym albo też zeznać do protokołu przed sądem egzekucyjnym lub przed sądem powiatowym swego miejsca pobytu. Protokół należy z urzędu przesłać sądowi egzekucyjnemu."

45. W § 370. należy po słowach: „jakoteż na zasadzie wyroków końcowych" wstawić: „i nakazów zapłaty".

46. Do § 371., l. 1., należy dodać następujące zdanie:

„albo na podstawie wyroku, zatwierdzonego w drugiej instancyi, jeżeli od wyroku sądu odwoławczego wniesiono rewizyę."

47. W § 372. po słowach: „przeciw zobowiązanemu" odpada cytat: „(§ 4., l. 6.)".

48. § 375., ustęp 1., ma opiewać:

„Do dozwolenia czynności egzekucyjnych właściwym jest w przypadkach, określonych w § 370., 371., l. 1. i 2., i 372., sąd procesowy pierwszej instancyi lub sąd, w którym zawisła sprawa sądownictwa niespornego w instancyi pierwszej, w przypadku, określonym w § 371., l. 3., sąd powiatowy, który wydał warunkowy nakaz zapłaty, w przypadku, określonym w § 371., l. 4., sąd egzekucyjny, wreszcie w przypadku, określonym w § 373., trybunał, wymieniony w § 82. W przypadkach, określonych w §§ 370., 371., l. 1., 2. i 3., i 372., można wnieść prośbę o dozwolenie czynności egzekucyjnych także w sądzie egzekucyjnym, jeżeli do wniosku dołączy się wygotowanie tytułu egzekucyjnego i potwierdzenie urzędowe, że wniesiono odwołanie lub rewizyę (§ 371., l. 1.) lub zarzuty (§ 371., l. 2.), albo, że postawiono wniosek o przywrócenie do stanu poprzedniego (§ 371., l. 3.)."

Artykuł IX.

§ 33., ustęp 2., ustawy z dnia 27. listopada 1896, Dz. u. p. Nr. 218, ma opiewać:

„O egzekucyę należy prosić sąd, oznaczony w §§ 18. i 19. ordynacyi egzekucyjnej, i należy

przeprowadzić ją według postanowień ordynacyi egzekucyjnej."

Artykuł X.

Do § 14. patentu cesarskiego z dnia 9. sierpnia 1854, Dz. u. p. Nr. 208, należy dodać jako drugi ustęp:

„Rekursy od orzeczenia drugiej instancyi o kosztach lub o należytościach znawców nie są dopuszczalne. Niedopuszczalne rekursy od orzeczeń drugiej instancyi winien odrzucać sąd pierwszej instancyi."

Artykuł XI.

Powszechną ustawę o księgach gruntowych zmienia się w sposób następujący:

1. § 105., ustęp 2., ma opiewać:

„W poświadczeniu tem, na którem należy wycisnąć pieczęć urzędową, należy uwidocznić uchwałę sądową, którą zarządzono wpis, i oznaczyć wykaz hipoteczny."

2. Ustęp trzeci i czwarty § 105. odpadają.

3. Znosi się § 122.

Artykuł XII.

§ 4., ustęp 2., ustawy z dnia 12. lipca 1872, Dz. u. p. Nr. 112 (ustawa syndykacka), ma opiewać:

„Pod względem zastosowania niniejszej ustawy stawia się na równi z nimi ustanowionych do wykonywania urzędu sędziowskiego zawodowych sędziów obywatelskich przy sądach handlowych, morskich i górniczych, tudzież ustanowionych w sądach do spełniania sądowych czynności urzędowych oficyantów kancelaryjnych, pomocników kancelaryjnych i sługi oraz zatrudnionych w rządowych urzędach podatkowych urzędników państwowych i sługi ze względu na ich czynności urzędowe około sądowych pieniędzy depozytowych i sierocych."

Artykuł XIII.

Rozporządzenie cesarskie z dnia 26. grudnia 1897, Dz. u. p. Nr. 305, dotyczące zmiany niektórych postanowień ustawowych o należytościach sądowych, zmienia się w sposób następujący:

1. Po § 3. wstawia się jako nowy § 3. *a*:

„Zapiski o wyroku po myśli § 418., ustęp 1., p. c. są pod względem obowiązku uiszczania stempli postawione na równi z protokołami i wyrokami, zastąpionymi przez te zapiski."

2. W § 7. zamieszcza się jako ustęp ostatni następujące postanowienia:

„Doręczone stronie spór wygrywającej na jej żądanie pierwsze wygotowanie wyroku na zasadzie zrzeczenia się, uznania lub wyroku zaocznego, potwierdzenie wykonalności na pierwszem wygotowaniu tytułu egzekucyjnego i prośba o udzielenie tego potwierdzenia są wolne od należytości."

Artykuł XIV.

Ustępy 1. i 2. § 14. ustawy z dnia 24. maja 1873, Dz. u. p. Nr. 97, tracą moc obowiązującą a w miejsce ich wydaje się następujące postanowienia:

„Nakazy zapłaty w postępowaniu wezwawczem (ustawa z dnia 27. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 67) podlegają stosownie do wartości przedmiotu sporu

1. do 50 K należytości w kwocie 50 h,
2. powyżej 50 K do 100 K należytości w kwocie 1 K,
3. powyżej 100 K do 400 K należytości w kwocie 2 K,
4. powyżej 400 K do 600 K należytości w kwocie 4 K,
5. powyżej 600 K do 800 K należytości w kwocie 8 K,
6. powyżej 800 K do 1000 K należytości w kwocie 10 K.

Do należytości tych należy stosować postanowienia, zawarte w uwadze 1. do pozycyi taryfy 103. ustawy z dnia 13. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 89, o uiszczaniu należytości od orzeczenia przy nakazach zapłaty, z tą zmianą, że przepisy o używaniu znaczków stemplowych i pozbawianiu ich wartości wydane będą w rozporządzeniu."

Artykuł XV.

Z chwilą rozpoczęcia mocy obowiązującej niniejszego rozporządzenia znosi się wszelkie zawarte w innych przepisach ustawowych odmienne postanowienia o przedmiotach, unormowanych w niniejszem rozporządzeniu.

Artykuł XVI.

Do procesów, które zawisły przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, należy stosować §§ 83., ustęp 1., 88., 93. i 104., ustęp 2., normy jurysdykcyjnej w ich dotychczasowem brzmieniu.

Artykuł XVII.

O ile w ustawach lub rozporządzeniach powołane są przepisy wymienionych w artykułach I. do XIV. ustaw i rozporządzeń, które niniejsze rozporządzenie zmienia, wstępują w ich miejsce odnośne przepisy tego rozporządzenia.

Artykuł XVIII.

Postanowienia artykułu I., l. 10., tudzież postanowienia artykułów V. i XIV. z mocą obowiązującą dla Galicyi, Bukowiny i Dalmacyi, jakoteż postanowienia artykułu VI., l. 3., 8., 21., 23. i 24., oraz artykułu XIII., l. 1., wchodzą w życie dnia 1. sierpnia 1914.

Wszystkie inne postanowienia niniejszego rozporządzenia i postanowienia artykułów V. i XIV. z mocą obowiązującą dla wszystkich królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, z wyjątkiem Galicyi, Bukowiny i Dalmacyi, wchodzą w życie w dniu 1. lipca 1914.

Postanowień artykułu VI., l. 29., 30., 32. i 34., i artykułu X. nie należy jednak stosować wówczas, jeżeli w przypadku, określonym w § 415. p. c., ustną rozprawę w pierwszej instancyi zamknięto przed dniem 1. lipca 1914 albo jeżeli orzeczenie w pierwszej instancyi wydano przed dniem 1. lipca 1914.

Artykuł XIX.

Wykonanie niniejszego rozporządzenia poruczam Mojemu Ministrowi sprawiedliwości i Mojemu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 1. czerwca 1914.

Franciszek Józef wł.

Stürgkh włr. **Georgi** włr.
Hochenburger włr. **Heinold** włr.
Forster włr. **Hussarek** włr.
Trnka włr. **Schuster** włr.
Zenker włr. **Engel** włr.
Morawski włr.